

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X
t.č. X
zastoupený zmocněncem Mgr. X. X., nar. X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2023, č. j.: OAM-586/LE-LE05-D04-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 23. 6. 2023 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2023, č.j. OAM-586/LE-LE05-D04-2023, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice dne 7. 5. 2023 rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), je Rumunsko.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že v České republice požádal o mezinárodní ochranu dne 7. 5. 2023, avšak byl mu odepřen vstup, od 4. 5. 2023 byl poživitelem dočasné ochrany v Rumunsku dle rozhodnutí Rady EU č. 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, proto bylo jeho řízení o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 5. 2023 přerušeno a žalobce odcestoval zpět do Rumunska, dne 19. 5. 2023 opětovně přicestoval do České republiky, avšak byl mu opět odepřen vstup, neboť je veden v Schengenském informačním systému jako nežádoucí osoba s platností do 13. 2. 2024 z důvodu správního vyhoštění, dne 20. 5. 2023 předložil potvrzení ze dne 11. 5. 2023 Generálního inspektorátu pro migraci Ministerstva vnitra Rumunska o tom, že se vzdal dočasné ochrany v Rumunsku.
3. Poukazoval na to, že mu zákaz vstupu do Schengenského prostoru končí dne 13. 2. 2024, chtěl by žít v ČR, neboť zde několik let pobýval, pracoval zde, má tu známé, umí obstojně český jazyk, má domluvené zaměstnání u společnosti X s.r.o., IČO: X, kde v minulosti pracoval. V České republice je v současné době matka žalobce, paní Y. S., nar. dne X, bytem U., která dostala vízum od 22. 5. 2023 do 31. 3. 2024, pobývá zde sama, jmenovaná uhradila za žalobce dne 24. 5. 2023 částku 41 093 Kč, která představuje náklady spojené se správním vyhoštěním uložené žalobci na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 9. 8. 2018. K žalobě přiložil kopii cestovního pasu svojí matky, potvrzení o provedení tuzemské odchozí úhrady ze dne 24. 5. 2023 a potvrzení společnosti X s.r.o. ze dne 4. 6. 2023.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, a aby bylo rozhodnuto o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je přípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany pokračuje.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, trval na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Měl za to, že v žalobě absentuje žalobní bod, chybí polemika s napadeným rozhodnutím. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 7. 5. 2023 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, byl mu odepřen vstup na území, protože byl veden v Schengenském informačním systému jako nežádoucí osoba, byl zjištěn záznam v systému EURODAC. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 5. 2023 bylo řízení přerušeno na dobu trvání dočasné ochrany dle § 6 odst. 5 zákona č. 65/2022 Sb., neboť z dokladu povolení k pobytu pro držitele dočasné ochrany vydaného dne 4. 5. 2023 příslušným úřadem Rumunska bylo zjištěno, že žalobce je držitelem dočasné ochrany v Rumunsku. Dle záznamu ze dne 10. 5. 2023 žalobce tohoto dne dobrovolně vycestoval zpět do Rumunska.
7. Žalobce dne 19. 5. 2023 opět přicestoval letecky do České republiky, znovu mu byl odepřen vstup na území ČR. Žalovaný sdělením ze dne 22. 5. 2023 sdělil, že dne 20. 5. 2023 bylo obnoveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to na základě zjištění, že žalobce se vzdal dočasné ochrany udělené mu v Rumunsku dne 4. 5. 2023; v řízení se tak pokračuje.
8. V poskytnutí údajů k žádosti ze dne 24. 5. 2023 žalobce uvedl, že v minulosti použil v ČR padělaný doklad na l. totožnost, je svobodný, má zletilou dceru, která žije v M., žalobce dne

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

4. 5. 2023 přešel nelegálně hranice do Rumunska, neboť Ukrajina zavřela hranice pro muže podléhající branné povinnosti, v ČR dříve pobýval v letech 2003 – 2018, nelegálně zde pracoval, dostal několikrát vyhoštění, v roce 2018 byl vyhoštěný na Ukrajinu, dne 11. 5. 2023 se vzdal dočasné ochrany v Rumunsku, je zcela zdravý, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení, o mezinárodní ochranu žádá, neboť na Ukrajině je válka, v Záporoží je každodenní bombardování, rakety, nedaleko je Záporožská jaderná elektrárna, která představuje ohrožení.
9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 5. 2023 č.j. OAM-586/LE-LE05-LE05-NV-2023 nebyl žalobci dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu povolen vstup na území ČR, a to do 16. 9. 2023, neboť bylo důvodné se domnívat, že žalobce by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, rozhodnutím Policie ČR č.j. CPR-10874-23/ČJ-2018-930310-V246 mu byl zakázán vstup a pobyt na území EU, v minulosti mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění, žalobce byl též dvakrát pravomocně odsouzen pro páčání trestné činnosti, a to k trestu vyhoštění na pět let a na tři roky.
10. Při pohovoru dne 24. 5. 2023 žalobce uvedl, že Ukrajinu opustil kvůli válce, Záporoží je stále bombardováno, jinak na Ukrajině problémy neměl, byl tam dvakrát odsouzen za trestnou činnost, žádost o mezinárodní ochranu podává kvůli válce, bombardování a bojí se i jaderné elektrárny, to jsou důvody jeho žádosti. Dále uvedl, že v minulosti pobýval v ČR kvůli práci, vzdal se dočasné ochrany v Rumunsku, protože ji nechtěl, chtěl žádat o azyl pouze v ČR, ČR si vybral kvůli jazyku, moc se mu tu líbí, byl tu 15 let, zná to tady, chce tu pracovat a je tu jeho matka, nar. X, která se tu registrovala, má tu dočasnou ochranu. Nechce v Rumunsku zůstat kvůli jazykové bariéře, také chce být s matkou, která už má roky a žalobce jí chce pomoci. Dále uvedl, že ve vstupu do schengenského prostoru mu nezabrání ani zákaz vstupu, chce sem velmi silně, moc se mu zde líbí, v Rumunsku neměl žádné problémy, má ještě sestru v I., do Rumunska se nechce vracet kvůli jazykové bariéře a kultuře, žalobce to tam nezná, navíc zde má matku, ke své žádosti nechtěl nic doložit.
11. Součástí spisu je žádost České republiky Rumunsku ze dne 22. 5. 2023 o přijetí zpět žalobce (z důvodu, že žalobci byla dne 4. 5. 2023 udělena dočasná ochrana), Rumunsko přípisem doručeným Ministerstvu vnitra dne 31. 5. 2023 souhlasilo s přijetím žalobce podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení s tím, že žalobci bylo uděleno povolení k pobytu platné do 11. 5. 2023.
12. V napadeném rozhodnutí ze dne 5. 6. 2023, které nabylo právní moci dne 7. 6. 2023, žalovaný rekapituloval průběh řízení, pobytovou historii a údaje sdělené žalobcem, zkoumal, zda je podle čl. 8 až 15 Dublinského nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce, k čl. 9 uvedl, že žalobce je již zletilý a tedy matka žalobce, která má v ČR dočasnou ochranu, ani sestra žalobce, nespádají do definice rodinného příslušníka podle Dublinského nařízení, a dané kritérium tak není v případě žalobce aplikovatelné. Neshledal ani důvody k naplnění kritérií dle čl. 10 a 11, dle těchto článků příslušnost ČR není dána. Poukázal na to, že žalobce byl držitelem povolení k pobytu vydaného rumunskými úřady dne 4. 5. 2023 a tedy v jeho případě lze aplikovat kritérium dle čl. 12, specificky citoval čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení, dospěl závěru, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je Rumunsko. Uvedl, že Rumunsko na základě žádosti ČR dne 31. 5. 2023 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení s tím, že žalobce měl vydané rumunské povolení k pobytu. Zabýval se otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Rumunsku dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

žadatelů, avšak takové důvody neshledal, sám žalobce ohledně Rumunska žádné negativní zkušenosti neuvedl. K čl. 17 Dublinského nařízení uvedl, že dle výpovědi žalobce mu ve vycestování do Rumunska brání pouze jazyková a kulturní bariéra, přičemž takové důvody žalovaný relevantními z hlediska daného článku neshledal, žalobce v případě Rumunska neuvedl žádné negativní skutečnosti ani nemožnost se tam vrátit zpět z vážných důvodů, proto se žalovaný rozhodl čl. 17 neaplikovat.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud předně konstatuje, že žalobu považuje za projednatelnou, žaloba ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobní body, byť stručné, obsahuje. Za tyto žalobní body, resp. jejich zárodky, ve kterých je zpochybňována zákonnost napadeného rozhodnutí, soud považuje tvrzení žalobce týkající se toho, že v České republice žije jeho matka, která za něj zaplatila náklady správního vyhoštění, a dále toho, že žalobce má v ČR zajištěnou práci. Žalobce rovněž namítal, že se dne 11. 5. 2023 vzdal dočasné ochrany udělené v Rumunsku.
15. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
16. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*
Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.
17. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení, *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

18. Podle čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení *členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*
19. V posuzované věci není sporné, že žalobci byla dne 4. 5. 2023 v Rumunsku udělena dočasná ochrana na základě rozhodnutí Rady EU č. 2022/382, žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice dne 7. 5. 2023.
20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s čl. 7 Dublinského nařízení zkoumal kritéria dle čl. 8 až čl. 15 nařízení, a to podle pořadí, ve kterém jsou uvedena, kdy po tomto zhodnocení dospěl k závěru, že podle čl. 12 odst. 1 je k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu příslušné Rumunsko, neboť žalobce byl držitelem povolení k pobytu vydaného rumunskými úřady dne 4. 5. 2023.
21. Jak je patrné z výše uvedeného čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení, příslušnost členského státu se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě. Z hlediska posouzení příslušnosti tak byl podstatný stav ke dni 7. 5. 2023, kdy žalobce v České republice podal svou žádost o mezinárodní ochranu, přičemž k tomuto dni byl držitelem dočasné ochrany udělené mu Rumunskem. Žalovaný tak postupoval správně, pokud aplikoval čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení, a rozhodl, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce je Rumunsko; Rumunsko ostatně svou příslušnost podle daného čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení uznalo. Na tento závěr již nemůže mít vliv skutečnost, že žalobce se později, tj. ke dni 11. 5. 2023, dočasně ochrany Rumunska vzdal. Tím však nedochází ke změně příslušnosti státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Daná námitka tak není důvodná.
22. K tvrzení žalobce o tom, že v České republice žije matka žalobce, soud uvádí, že žalovaný se s tímto tvrzením vypořádal, a to v rámci hodnocení podmínek čl. 9 Dublinského nařízení, kdy však žalobce nelze s ohledem na jeho zletilost považovat za rodinného příslušníka ve smyslu daného nařízení (viz čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení). Ani tento závěr žalovaného neshledal soud rozporným se zákonem.
23. Žalovaný se tvrzeními žalobce ohledně překážek ve vycestování do Rumunska (v rámci kterých žalobce poukazoval též na svoji matku) zabýval též v souvislosti s čl. 17 Dublinského nařízení.
24. Podle čl. 17 odst. 1 první odstavec Dublinského nařízení *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
25. Uvedený článek představuje pouze diskreční oprávnění členského státu, nikoli jeho povinnost, případné využití čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení je otázkou správního uvážení žalovaného. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 - 24 konstatoval následující: „*Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel*

o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“

26. Z toho plyne, že pokud v konkrétním případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, má žalovaný povinnost zdůvodnit, proč nevyužil daného diskrečního oprávnění.
27. Soud ve shodě se žalovaným shledal, že případ žalobce nevykazuje žádné důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo možné uvažovat o aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Takovým důvodem nemůže být pouhá skutečnost, že matce žalobce byla v České republice udělena dočasná ochrana; žalobce sám je zletilý, právně způsobilý, v produktivním věku, bez zdravotního omezení či jiných obtíží, ani ohledně své matky žalobce neuvedl žádné bližší důvody, pro které by se mělo jednat o jakkoli mimořádný případ, z pouhého údaje o věku matky žalobce žádné mimořádné skutečnosti nevyplývají. S ohledem na to lze považovat za dostačující, pokud se žalovaný s tvrzením žalobce ohledně jeho matky žijící v České republice vypořádal rovněž velmi stručně a spíše implicitně s tím, že žalobce neuvedl žádné relevantní důvody, pro které by se nemohl do Rumunska vrátit. Z kontextu lze dovodit, že tento závěr zahrnuje též skutečnost, že v České republice žije matka žalobce. Soud neprováděl k důkazu kopii cestovního dokladu matky žalobce, neboť nebylo sporu o jejím statusu jako držitelky dočasné ochrany v České republice, nicméně, ani z hlediska čl. 17 Dublinského nařízení nebyla tato skutečnost shledána nijak relevantní.
28. Tvrzení o tom, že matka žalobce za něj dne 24. 5. 2023 uhradila náklady spojené se správním vyhoštěním, žalobce ve správním řízení neuplatnil, žalovaný se tak k němu nemohl vyjádřit, žalobce na to poukázal až v žalobě, nicméně, ani tuto okolnost nelze považovat za takovou, která by mohla mít vliv na případnou aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Uhrazení uvedené částky bylo povinností žalobce, která mu byla uložena již rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, není zřejmé, proč by její opožděné splnění mělo v rámci tzv. Dublinského řízení svědčit ve prospěch žalobce. Z tohoto důvodu soud neprováděl k důkazu potvrzení o úhradě ze dne 24. 5. 2023 přiložené žalobcem.
29. Žalobce v žalobě rovněž poukazoval na to, že má v České republice domluvené zaměstnání ve společnosti X s.r.o. Soud k tomu uvádí, že ani toto tvrzení žalobce ve správním řízení neuváděl, sdělil pouze to, že chce v České republice pracovat. Žalovaný tuto okolnost z hlediska čl. 17 Dublinského nařízení za relevantní nijak nepovažoval, ani soud nemá za to, že by se mělo jednat o důvod hodný zvláštního zřetele, kdy by bylo možné uvažovat o aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Žalobce sice v České republice dříve pobýval delší dobu, odkazoval též na znalost českého jazyka, nicméně, pracoval zde nelegálně, opakovaně mu bylo uděleno správní vyhoštění, které bylo nakonec realizováno v roce 2018, žalobce rovněž v České republice páchal trestnou činnost, pro kterou mu byly uděleny tresty vyhoštění na tři roky a na pět let, žalobce je zdravý a nemá žádné omezení. V tomto kontextu není zřejmé, proč by přání žalobce, že chce pracovat v České republice, a jeho dřívější pobývání v České republice, mělo představovat mimořádné okolnosti, resp. indikovat jeho zvláštní vztah k České republice, pro které by Česká republika měla uvažovat o využití diskrečního oprávnění k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Soud

Shodu s prvopisem potvrzuje: X. X.

má za to, že se o okolnosti hodné zvláštního zřetele nejedná, s ohledem na předchozí opakované protiprávní jednání žalobce se nemůže jednat o případ, kdy by Česká republika mohla mít zvláštní zájem na ochraně žalobce. Na tom nemůže nic změnit ani příslib konkrétního zaměstnání prezentovaný žalobcem v žalobě. Z tohoto důvodu soud neprováděl k důkazu potvrzení ze dne 4. 6. 2023 vystavené společností X s.r.o.

30. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. července 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v.r.
samosoudkyně